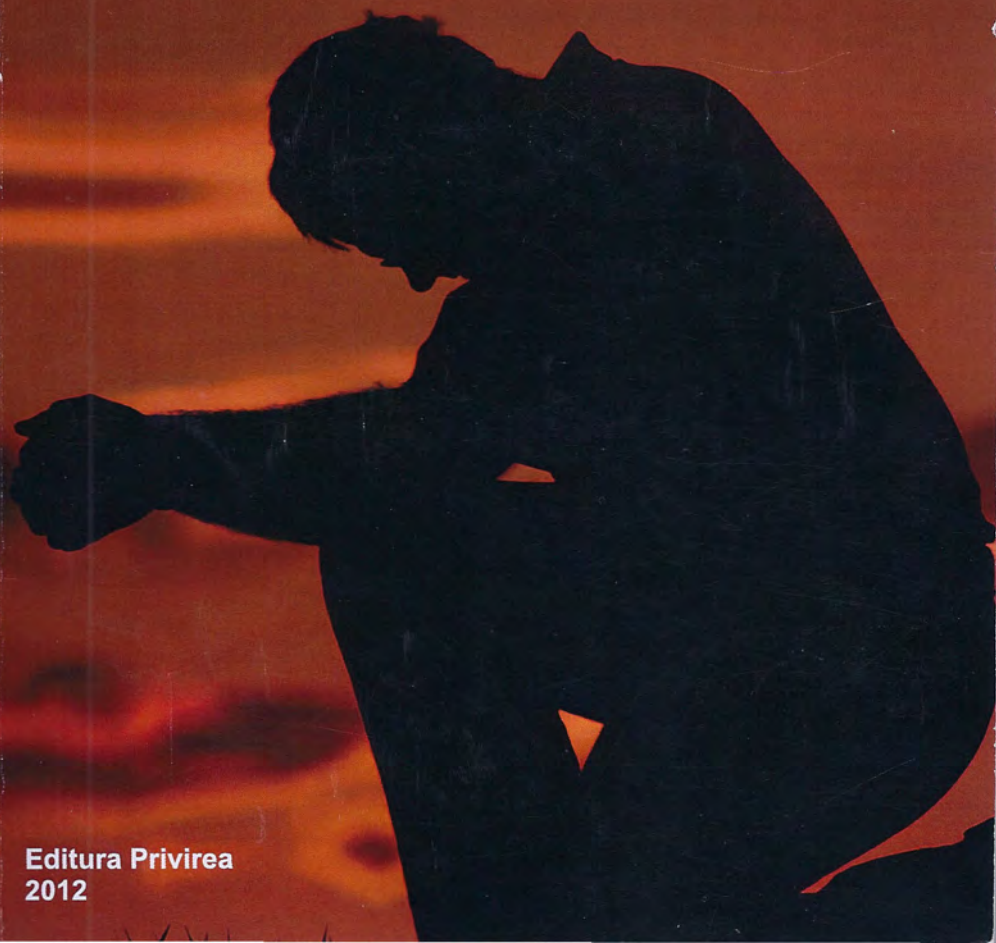

Misterul rugăciunilor

O antologie a poeziei albaneze de azi

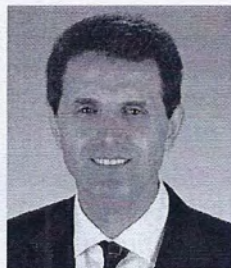
Selecția și traducerea: Marius Dobrescu

Editura Privirea
2012

Gjekë MARINAJ

S-a născut la Brrut (Shkodër, Albania), la 25 mai 1965. A emigrat clandestin în Statele Unite ale Americii înainte de 1990 și, după absolvirea studiilor în literatură și artă universală, și-a început cariera didactică la un colegiu din Dallas, Texas. Primul volum de versuri editat în Albania, "Mos më ik larg" (Nu-mi pleca departe), în 1995, a atras aprecierile unanime ale criticii și cititorilor. Un al doilea volum a apărut în SUA, în anul 2000. Este traducător și critic literar. În anul 2008 i-a fost decernat premiul "Pjetër Arbërori", oferit de Ministerul Culturii de la Tirana.

Colegele de birou

Intră în birou precum metafora în vers.

Le întâmpin așa cum întâmpini razele dimineții:
ochii zilei se umplu cu parfumul lor proaspăt.

Apoi, eu, cel care nu crede în călcâiul lui Ahile,
cer pe negândite cetățenie în patria frumuseții lor.

Într-o zi te-am văzut cu marea

Atunci nu puteam spera în iubire
eram ca niște hulubi fără aripi.
Așteptând-o hămesiți
să ne astâmpere foamea.
Mângâierile sunt periculoase pentru copii
îmi spuneai,
săruturile, la fel,
e ca atunci când te joci cu focul.
Să faci dragoste, înainte de vreme,
nu, nu, spuneai.
Dar eu respiram
Prin plămânii tăi.
Când dormeam, erai visul
în care
fericirea și teama mea
se clătinau în echilibru.
Pășind, mă încurajai să zbor
pe străzile noroioase din Bajza
să nu-mi murdăresc pantalonii
călcați doar ca să-ți placă ție.
Fiecare bătaie a inimii
îmi pompa în vene numele tău.
Depart de tine
eram ca miopul cu ochelarii spărți -
culorile din jur îmi păreau
la fel de ostenite ca și mine.
Imaginea ta era topită
în decorul lumii care mă-nconjura.
Deci, eu și tu, eram un singur trup,

---

un suflet, o iubire;
dacă ne-am fi adunat vârstele
ne-ar fi dat fix 32 de ani.
Și totuși
ești încă mic, mic de tot, repetai.
Și mă mințai că-ți place
să te crezi neprihănită.
Spun că mă mințai
pentru că-ntr-o zi te-am surprins cu marea.
Brațele ei musculoase
te trăgeau spre adânc.
Marea te săruta pe ochi
de parcă nu mai văzuse ochi până atunci.
Iar tu, câteva secunde,
ai uitat chiar să și respiri.
Să respir
am uitat și eu privindu-vă.
Te alintai la pieptul ei
ca un înger alb.
Da, da, am văzut marea
alungindu-și degetele de apă
și, parcă în necazul meu,
mângâindu-ți tandru părul, obrazul.
Întinzându-și-le ca pe niște mici balauri
și strecurându-le sub costumul tău de baie.
Tu știi. Chestiile astea
doar eu ar fi trebuit să le fac cu tine.
Da, da! Ceea ce ai făcut cu marea
trebuia să le faci numai cu mine.
De unde să fi știut eu
că dacă lași dragostea pe mai târziu, se ofilește.

Viața se va sfârși mai târziu ...

Lui Vincent van Gogh

Timpul-copil își vâra picioarele
în pantofii tăi năclăiți în artă.
Ca un pribeag apoi se apucă să-și măsoare pasul
cu distanța dintre polii pământului.

Viața se va sfârși mai târziu,
pentru că a-ncremenit dinaintea „florii-soarelui” tale.

Cealaltă față a revoltei

Să nu ne întoarcem la strigătul din visul de azi-noapte,
sau la răbdarea topită în albul ochilor, omule.
Să lăsăm arderile lăuntrice să clocotească mocnit...

Încetinește-ți pașii spre mormântul simțurilor, omule.
Vreau să sufăr cu tine!
Dar geamurile orașului subteran tot am să le sparg.

Coastele zilei acesteia să nu fie scheletul zilei de mâine.
Sfârșitul și începutul vieții nu trebuie să se confunde.